

ний мюсюлманский фанатизмъ. Нъ не само въ Источна България, а и въ Македония ставаха такъвизнѣща. Родопскитѣ башибозуци ходехъ да обиратъ по Неврокопско, а въ самий Неврокопъ тъмницитѣ бѣха изпълнени съ попове и селяни. Западна Македония падна въ рѣцѣтъ на Албанскитѣ, Турскитѣ и Циганскитѣ орди. Въ Мелникъ, Серезъ, Струмица и Битоля по-първитѣ Българи се запрѣха и въ синджири ги закараха въ Солунъ.

А при всичко това какво правяхъ посланицитѣ и консулитѣ на великитѣ сили? Може би да сж протестирали? Да ли тѣ не настоявахъ при В. Порта за да тури край на тѣзи ужаси? Да ли тѣ не заплашвахъ че ще се намѣсятъ и че ще влѣзатъ войскитѣ имъ въ Турция? Нигѣгъ. Консулитѣ на много мѣста бѣхъ задоволени че си избавихъ животътъ, защото отъ първитѣ Майски дни прѣстана всичкото управление а заедно съ това, разбира се, изчезна и страхътъ отъ Френцитѣ, и така посланицитѣ имахъ много работа съ избавлението на своитѣ съотечественници въ самитѣ морски пристанища. Тъкмо по онова врѣме канцлеритѣ на троецарския съюзъ бѣхъ се събрали на Берлинската конференция за да се съвѣтватъ какви реформи да въведатъ въ Босна и Херцеговина, и тогазъ ненадѣйно ги стрѣсна телеграмътъ като имъ извѣствяваше събитие, което въ Турция отдавна не бѣше се случвало. По побуждението на нѣкой си Емчинъ ага, единъ отъ първитѣ Солунски бееве, въ Българското село Богданци, на рѣка Вардаръ, се откраднало Българско момиче и по желѣзницата го завели въ Солунъ. Тогазъ билъ деньтъ на Св. Георги (23 Апр.).